

Carles Gabarró

Carles Gabarró (Barcelona, 1956) és un pintor de trajectòria coherent i intensa. La seva carrera es va iniciar coincidint amb l'eufòria pictòrica que es va produir amb la postmodernitat, als anys vuitanta. La seva formació passà per la Facultat de Belles Arts a Barcelona i per una llarga estada a París. No el podem considerar, però, un pintor afrancesat, malgrat el seu amor per Georges Braque. Hi havia en ell també una afinitat clara amb els neoexpressionistes alemanys, com Markus Lupertz. Després de París vingueren els anys vinculat a la prestigiosa Galeria Maeght. Però si Gabarró compartí l'alliberament i entusiasme que suposà el retorn a la pintura fa trenta anys, en

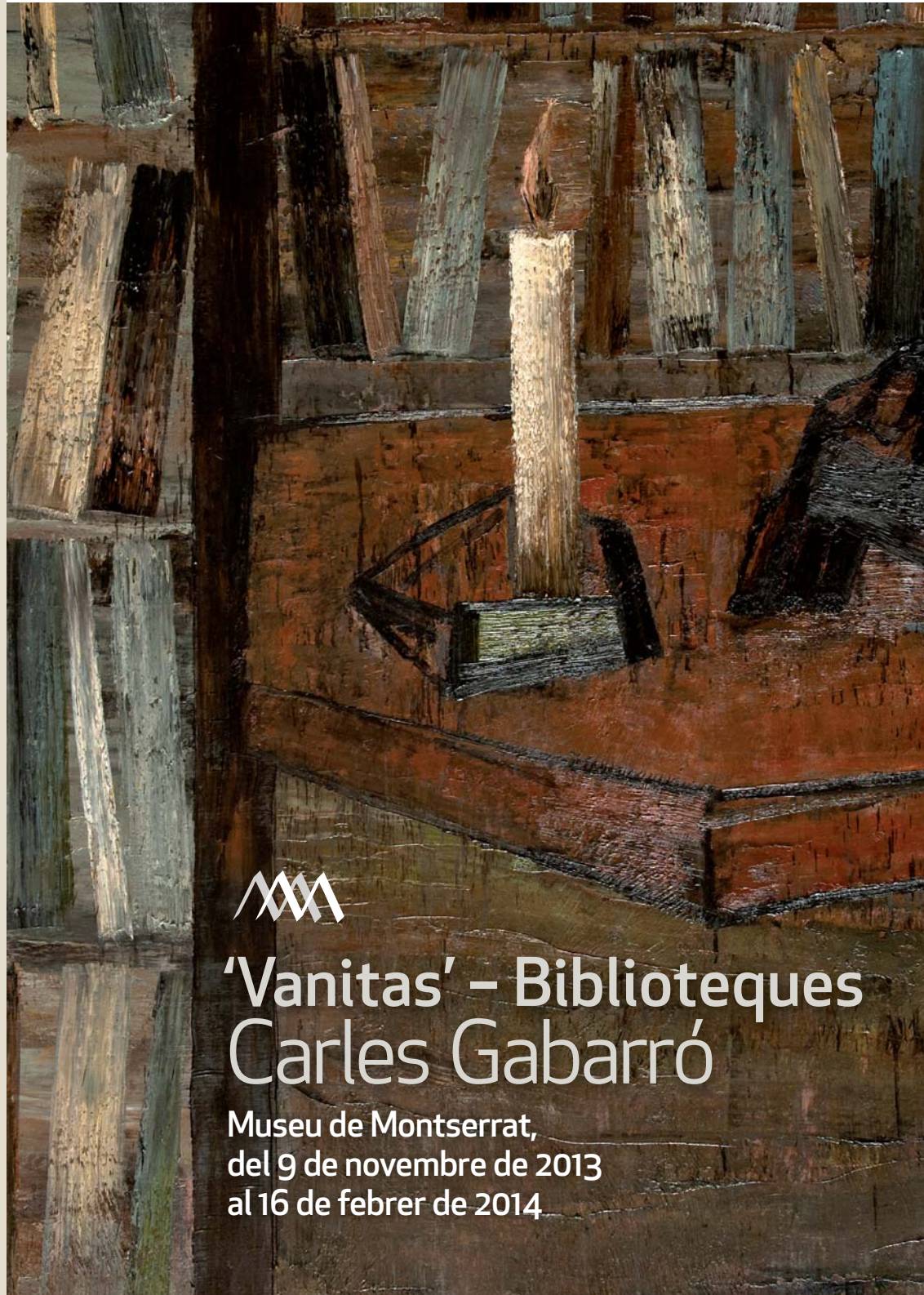
canvi no va escoltar els cants de sirena de l'espectacle i l'egocentrisme que la banalitzaren. Des d'uns principis expressionistes, la seva obra ha respost sempre a una recerca de la profunditat, del sentit, a una interrogació on la dimensió pictòrica acompanya l'existencial.

Carles Gabarró (Barcelona, 1956) es un pintor de trayectoria coherente e intensa. Se inició en la euforia pictórica de la postmodernidad de los años 80, tras sus estudios de Bellas Artes en Barcelona y una larga estancia en París. Compartió el entusiasmo del retorno a la pintura típico de la época pero aborreció el espectáculo y la banalización buscando profundidad de sentido y respuesta al interrogante existencial y pictórico.

Carles Gabarró (Barcelona, 1956) is a painter with a consistent and intense career path. He started his career during the post-modern pictorial euphoria of the eighties, after completing his Fine Arts studies in Barcelona and after having lived in Paris for a long time. He shared in the enthusiasm for the return to painting typical of the period, but he detested the shows and the banality surrounding it, and tried to find meaning in, and an answer to, pictorial and existential questions.

© Carles Gabarró, VEGAP, Barcelona, 2013

'Vanitas' - Biblioteques Carles Gabarró

Museu de Montserrat,
del 9 de novembre de 2013
al 16 de febrer de 2014

llibres

Les llibres són els mobles on es conserven i classifiquen els llibres, constituint, si el nombre i la qualitat ho permeten, una biblioteca. Es tracta d'un moble relativament modern. A l'edat mitjana, els monjos conservaven els seus escassos i valuosos llibres a l'*armarium*, un ninxo obert dins el mur. L'origen de l'*armarium* és el lloc on antigament es conservaven, amagades i protegides dins la paret, les armes. Evidència interessant, doncs, el canvi d'ús d'aquest mot! El llibre s'havia de protegir pel seu valor i per la seva influència potencial: el coneixement allibera i dona poder, com les armes. Com diu una dita medieval, "*Clastrum sine armario sicut castrum sine armamento*", "Un monestir sense biblioteca és com un castell sense armes". El famós *armarium* amb els quatre evangelis que apareix al mosaic frontal del Mausoleu de Gal·la Plàcidia a Ravenna és alhora un cofre i un temple.

Meditacions

Entre els llibres: el craní, la calavera... Vestigi humà i objecte simbòlic vinculat a la meditació, al pensament profund que sorgeix del coneixement de la seva finitud i transitorietat de la vida. El craní acompanya la iconografia tradicional dels pensadors i els eremites. El *Sant Jeroni penitent* de Caravaggio del Museu de Montserrat n'és un dels millors exemples que tenim més a mà. En contraposició a la banalització frívola que en fa la societat de masses actual i assumint amb gust el perill de semblar excessivament tràgic, Gabarró recupera aquest motiu. Respon a una necessitat interior, fins i tot, potser, a una pulsó inconscient. El craní evoca la mort, però és també un rastre grotesc que ens recorda la vanitat de les nostres vanitats. El fet d'invocar el craní constitueix una manifestació de la necessitat de transcendir la comuna intrascendència de les coses i l'excessiva retòrica que ens envolta. Es crida l'atenció sobre la necessitat d'un retorn a la possibilitat i la dignitat d'un pensar poc complaent però necessari, que no comporta satisfacció immediata, deliberadament tradicional o, més ben dit, allunyat de l'aire dels temps actuals.

Pintura

Finalment, la llibreria no és només un moble ni un símbol. El craní no és només una cita iconogràfica o un símptoma de pessimisme. Com es resol la relació entre la cultura heretada i la meditació associada al pensament solitari? En aquest cas, l'artista troba una solució no discursiva sinó processual: la pintura. Gabarró contempla fascinat la multiplicació dels llocs de llibre, l'efecte de mosaic i l'estructura ortogonal que s'hi produeix. La llibreria estableix una retícula, una composició bàsica. Per això, a les fàbriques que també pinta Gabarró, retrobem el mateix serialisme i la frontalitat de les llibreries a

Esta exposición versa sobre las bibliotecas. Gabarró pintó en 2006 esta selección de obras que hoy estrenamos. La biblioteca es el lugar simbólico donde se construye un pensamiento y una cultura. Gabarró mezcla libros y cráneos que constituyen la iconografía característica de la meditación sobre la fragilidad humana, un tema de alto interés para el pintor. La selección incluye también piezas de juventud, de 1985, y algunas más recientes, que nos permiten comprobar la continuidad de una poética. La austeridad y el rigor que reinan en su obra son un antídoto a la frivolidad y a la vacua vanidad, y una invitación a la reflexión personal y exigencia moral.

This exhibition focuses on libraries. Gabarró painted this newly presented selection of works in 2006. A library is a symbolic place where culture and ideas can be constructed. Gabarró mixes books and skulls to represent the essential iconography of meditations on human fragility, a theme which was of high interest to him. This selection also includes some of his early works from 1985, as well as more recent paintings, which reveal the continuity of his poetics. The auster and rigor that prevail in his works are an antidote to frivolity and vacuous vanity, and are also an invitation to personal reflection and moral obligations.

Alex Mitranú, comissari de l'exposició

més de la buidor negra dels ulls dels cranis. La pintura permet establir relacions, analogies i metàfores que no s'expliquen discursivament i resten en una indefinició fecunda. Per la seva elaborada figuració i per l'ambigüitat de la seva contemplació, la pintura ofereix un eficax mecanisme de reflexió obert i secret alhora. La pintura emergeix, subtilment, al primer pla.

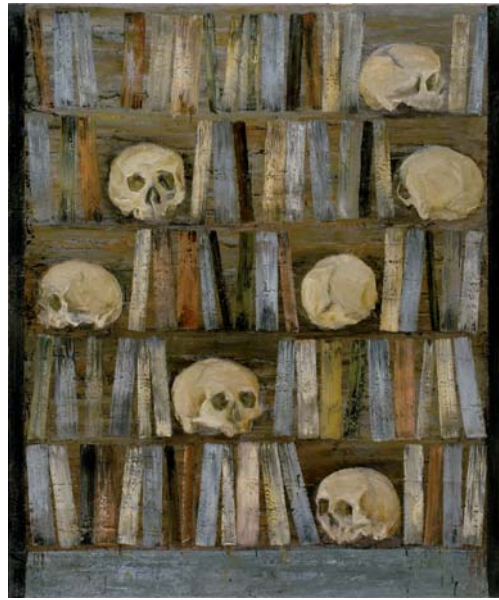
1985

Sense títol
1985
130 x 194 cm
Oli sobre tela (díptic)

Sense títol
1985
130 x 130 cm
Oli sobre tela

2006

Biblioteca - 'Vanitas' 2
2006
180 x 150 cm
Oli sobre tela

Biblioteca - 'Vanitas' 6
2006
180 x 150 cm
Oli sobre tela
Col·lecció Centre
d'Art Piramidón

Biblioteca - 'Vanitas' 15
2006
180 x 150
Oli sobre tela

Biblioteca - 'Vanitas' 3
2006
200 x 240 cm
Oli sobre tela

Biblioteca - 'Vanitas' 13
2006
200 x 200 cm
Oli sobre tela

2013

Fàbrica
2013
80 x 100 cm
Oli sobre tela

Fàbrica
2013
130 x 160 cm
Oli sobre tela

Fàbrica
2013
80 x 100 cm
Oli sobre tela